

“मीठे बच्चे— बाबा आउनु भएको छ ज्ञान-योगले तिम्रो सच्चा शृंगार गर्न। यस शृंगारलाई बिगार्नेवाला हो देह-अभिमान, त्यसैले देह सँग ममत्व निकालिदिनु छ।”

प्रश्नः— ज्ञान मार्गको उच्च सिँढी कसले चढ्न सक्छ?

उत्तरः— जसको आफ्नो देहमा र कुनै पनि देहधारीमा ममत्व छैन। एक बाबा सँग दिलको सच्चा प्रीत छ। कसैको पनि नाम-रूपमा फँस्दैनन्, उनीहरूले नै ज्ञानमार्गको उच्च सिँढी चढ्न सक्छन्। एक बाबा सँग दिलको प्यार राख्ने बच्चाहरूको सबै आशा पूरा हुन्छन्। नाम-रूपमा फँस्ने बिमारी धेरै कडा हुन्छ, त्यसैले बापदादा सचेत गर्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! एक-अर्काको नाम-रूपमा फँसेर आफ्नो पद भ्रष्ट नगर।

गीतः— तुम्हें पाके हमने...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूले त यो गीतको अर्थलाई राम्रो सँग जानिसकेका छौ। फेरि पनि बाबाले एक-एक लाइनको अर्थ बताउनुहुन्छ। यसद्वारा पनि बच्चाहरूको मुख खुल्न सक्छ। धेरै सहज अर्थ छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले नै बाबालाई जान्दछौ। तिमी को हो? ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू हो। शिववंशी त सारा दुनियाँ हो। अहिले नयाँ रचना रचिरहनु भएको छ। तिमी सम्मुख छौ। तिमीलाई थाहा छ— बेहदका बाबा सँग ब्रह्माद्वारा हामी ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरूले सारा विश्वको बादशाही लिइरहेका छौ। आकाश त के सारा धर्ती त्यसको बीचमा सागर नदीहरू पनि आउँछन्। बाबा हामीले हजुर सँग सारा विश्वको बादशाही लिइरहेका छौ। पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। हामीले कल्प-कल्प बाबा सँग बर्सा लिन्छौ। जब हामीले राज्य गछौ तब सारा विश्वमाथि हाम्रो नै राज्य हुन्छ, अरू कोही पनि हुँदैनन्। चन्द्रवंशी पनि हुँदैनन्। केवल सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणको नै राज्य हुन्छ। बाँकी त सबै पछि आउँछन्। यो पनि अहिले तिमीलाई थाहा छ। वहाँ त यो केही पनि थाहा हुँदैन। यो पनि जान्दैनौ— हामीले यो वर्सा को बाट पायौं? यदि कसैबाट पाएका हौं भने फेरि कसरी पायौं? यो प्रश्न उठ्छ। केवल यही समय हो, जबकि सारा सृष्टिचक्रको ज्ञान छ, फेरि यो लोप हुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— बेहदका बाबा आउनु भएको छ, जसलाई गीताका भगवान् भनिन्छ। भक्तिमार्गमा पहिला सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि गीता नै सुन्छन्। गीताको साथमा भागवत महाभारत पनि छन्। यो भक्ति पनि धेरै समय पछि सुरु हुन्छ। बिस्तारै-बिस्तारै मन्दिर बन्छन्, शास्त्र बन्छन्। ३-४ सय वर्ष लाग्छ। अहिले तिमीले बाबाको सम्मुख सुन्छौ। जान्दछौ— परमपिता परमात्मा शिव ब्रह्मा तनमा आउनु भएको छ। हामी फेरि आएर उहाँका बच्चा ब्राह्मण बनेका छौ। सत्ययुगमा यो जान्दैनौ— हामी फेरि चन्द्रवंशी बन्छौ। अहिले बाबाले तिमीलाई सारा सृष्टिको चक्र सम्झाइरहनु भएको छ। बाबाले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ नै जानी-जाननहार, नलेजफुल। केको नलेज? यो कसैले पनि जान्दैनन्। केवल नाम राखिदिएका छन्— परमपिता नलेजफुल हुनुहुन्छ। उनीहरूले सम्झन्छन्— परमपिता सबैको मनको कुरालाई जान्नेवाला हुनुहुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हामी श्रीमतमा चल्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, जसलाई तिमीले आधाकल्पदेखि खोज्दै आएका छौ। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिल्छ त्यसैले भक्ति छुट्छ। दिन हो सत्ययुग, रात हो कलियुग। गोडा नर्क तर्फ छ, मुख स्वर्ग

तर्फ छ। पिताको घर हुँदै पराइघर आउँछौ। यहाँ प्यारा शिवबाबा आउनुहुन्छ, शृंगार गराउन किनकि शृंगार बिग्रिएको छ। पतित बनेमा शृंगार बिग्रिन्छ। अहिले पतित पापी नीच बनेका छन्। अब बाबाद्वारा तिमी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ। बैगुनीबाट गुणवान बनिरहेका छौ। जान्दछौ— बाबालाई याद गर्नाले र जान्नाले हामीले कुनै पनि पाप गर्दैनौं। कुनै तमोप्रधान वस्तु खाँदैनौं। मनुष्यहरू तीर्थमा जाँदा कसैले भण्टा छोडेर आउँछन्, कसैले मासु छोडेर आउँछन्। यहाँ छ ५ विकारहरूको दान किनकि देह-अभिमान सबै भन्दा खराब हो। घरी-घरी देह सँग ममत्व हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यस देह सँग ममत्व छोड। देहको ममत्व नछुट्नाले फेरि अरू देहधारीहरू सँग ममत्व हुन जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! एक सँग प्रीत राख, अरूको नाम-रूपमा नफँस। बाबाले गीतको अर्थ पनि सम्झाउनु भएको छ। बेहदका बाबाबाट फेरि बेहदको स्वर्गको बादशाही लिइरहेका छौ। यस बादशाहीलाई कसैले हामीबाट खोस्न सक्दैन। वहाँ अर्को कोही हुँदैन, खोस्छन् कसरी? अब तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमतमा चल्नु छ। चलेनौ भने याद राख— उच्च पद कहिल्यै पाउन सकिँदैन। श्रीमत पनि अवश्य साकारद्वारा नै लिनु पर्छ। प्रेरणाद्वारा त मिल्न सक्दैन। कतिलाई त घमण्ड आउँछ, भन्छन्— हामीले त शिवबाबाको प्रेरणाद्वारा लिन्छौं। यदि प्रेरणाको कुरा हो भने भक्तिमार्गमा पनि किन प्रेरणा दिनु भएन— म एकलाई याद गर भनेर। यहाँ त साकारमा आएर सम्झाउनु पर्छ। साकार विना मत पनि कसरी दिन सकिन्छ? धेरै बच्चाहरू बाबा सँग रिसाएर भन्छन्— हामी त शिव बाबाका हौं। तिमीलाई थाहा छ— शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा हामीलाई ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। पहिला बच्चा बन्छन् नि, फेरि समझ मिल्छ— हामीलाई बाबाको वर्सा मिलिरहेको छ यिनीद्वारा। शिवबाबाले नै ब्रह्माद्वारा हामीलाई आफ्नो बनाउनुहुन्छ। शिक्षा दिनुहुन्छ।

(गीत) बाबालाई प्यार गर्नाले हाम्रो सबै आशाहरू पूरा हुन्छन्। प्यार धेरै राम्रो चाहिन्छ। तिमीहरू सबै आत्माहरू प्रियतमा बनेका छौ, बाबाको। सानो हुँदा पनि बच्चाहरू पिताको प्रिय बन्छन्। बाबालाई याद गर्नु भन्ने वर्सा मिल्छ। बच्चाहरू ठूला हुँदै जान्छन्, समझमा आउँदै जान्छ। तिमी पनि बेहदका बाबाका बच्चाहरू, आत्माहरू हो। बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ। आफूलाई आत्मा सम्झिएर परमपिता परमात्मालाई याद गर्नु पर्छ। बाबाको बन्धु भन्ने तिमी सबै आशाहरू पूरा हुन्छन्। प्रियतमले प्रियतमालाई याद गर्छन्— कुनै दिलमा आशा राखेर। बच्चा पिताको प्रिय बन्छ वर्साको लागि। पिता र सम्पत्ति याद रहन्छ। त्यो हो हदको कुरा। यहाँ त आत्मालाई प्रियतमा बन्नु छ— पारलौकिक प्रियतमको, जो सबैको प्रियतम हुनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— बाबाबाट हामीले विश्वको बादशाही लिन्छौं, त्यसमा सबैथोक आउँछ। विभाजनको कुनै कुरा हुँदैन। सत्ययुग, त्रेतामा कुनै उपद्रव हुँदैन। दुःखको नाम नै रहँदैन। यो त हो नै दुःखधाम। त्यसैले मनुष्यहरूले पुरुषार्थ गर्छन्— हामी राजा-रानी बनौं। राष्ट्रपति, प्रधानमन्त्री बनौं। नम्बरवार दर्जा त छन् नि। हरेकले पुरुषार्थ गर्छन् उच्च पद पाउनको लागि। स्वर्गमा पनि उच्च पद पाउनको लागि मम्मा बाबालाई अनुसरण गर्नु पर्छ। हामी किन हकदार नबन्ने? यसलाई नै माता-पिताको देश भनिन्छ। उनलाई भनिन्छ धर्ती माता। त्यसैले अवश्य पिता पनि चाहियो नि। त्यसैले दुवै चाहिन्छ। आजकल बन्दे मातरम् भन्छन् किनकि यो अविनाशी खण्ड हो। यहाँ नै परमपिता परमात्मा आउनुहुन्छ। त्यसैले यो महान् तीर्थ भयो नि। त्यसैले यसको बन्दना गर्नु पर्छ। तर यो ज्ञान कसैमा छैन। बन्दना गरिन्छ

पवित्रताको। बाबा भन्नुहुन्छ बन्दे मातरम्। शिव शक्तिहरू तिमी हौ, जसले विश्वलाई स्वर्ग बनाएका छौ। हरेकलाई आफ्नो जन्मभूमि राम्रो लाग्छ नि। त्यसैले सबैभन्दा उच्च भूमि यो हो, जहाँ बाबा आएर सबैलाई पावन बनाउनुहुन्छ। पतितहरूलाई पावन बनाउने एक बाबा नै हुनुहुन्छ। बाँकी जमीन आदिले केही पनि गर्दैन। सबैलाई पावन बनाउने एक बाबा नै हुनुहुन्छ, जो यहाँ आउनुहुन्छ। यहाँको महिमा धेरै ठूलो छ। यो अविनाशी खण्ड हो। यो कहिल्यै विनाश हुँदैन। ईश्वर यहाँ नै आएर शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, जसलाई भागीरथ, नन्दीगण पनि भन्छन्। नन्दीगणको नाम सुनेर उनीहरूले फेरि जनावरलाई राखेका छन्। तिमीलाई थाहा छ कल्प-कल्प बाबा ब्रह्मा तनमा आउनुहुन्छ। वास्तवमा जटा तिमी छौ। राजऋषि तिमी हौ। ऋषि सदैव पवित्र रहन्छन्। राजऋषि हौ, घरबार पनि सम्हाल्नु छ। बिस्तारै-बिस्तारै पवित्र बन्दै जान्छौ। उनीहरू तुरुन्तै बन्छन् किनकि उनीहरूले घरबार छोडेर जान्छन्। तिमीलाई गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन्नु छ। फरक भयो नि। तिमीलाई थाहा छ— हामी यस पुरानो दुनियाँमा बसेर नयाँ दुनियाँको वर्सा लिइरहेका छौ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, यो पढाइ भविष्यको लागि हो। तिमीले नयाँ दुनियाँको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। त्यसैले बाबालाई कति धेरै याद गर्नु पर्छ। धेरै छन् जो एक अर्काको नाम-रूपमा फँसन्छन्। उनीहरूलाई शिवबाबाको कहिल्यै याद आउँदैन। जसलाई प्यार गरिन्छ, उसको याद आइरहन्छ। उनीहरूले यो सिँढी चढ्न सक्दैनन्। नाम-रूपमा फँस्ने पनि एक बिमारी लाग्छ। बाबाले चेतावनी दिनुहुन्छ— एक अर्काको नाम-रूपमा फँसेर आफ्नो पद भ्रष्ट गरिरहेका छौ। अरूको कल्याण होला तर तिमी केही पनि कल्याण हुँदैन। आफ्नो अकल्याण गर्छौ। (पण्डितको उदाहरण) यस्ता धेरै छन् जो नाम-रूपमा फँसेर मर्छन्।

(गीत) अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ— आधा कल्प हामीले दुःख सहन गरेका छौ। पिर-मर्का सहन गरेका छौ। अहिले त्यो निस्किएर खुशीको पारा चढेको छ। तिमीले दुःख देख्दा-देख्दा एकदम तमोप्रधान बनेका छौ। अहिले तिमीलाई खुशी हुन्छ— हाम्रो सुखका दिन आएका छन्। सुखधाममा गइरहेका छौ। दुःखका दिन पूरा भए। त्यसैले सुखधाममा उच्च पद पाउनको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। मनुष्य पढ्छन् सुखको लागि। तिमीलाई थाहा छ— हामी भविष्यमा विश्वको मालिक बनिरहेका छौ। पत्रमा लेख्छन् बाबा मैले हजुर सँग पूरा वर्सा लिएरै छोड्छु अर्थात् सूर्यवंशी राजधानीमा मैले उच्च पद पाउँछु। पुरुषार्थको सम्पूर्ण भावना राख्नु छ।

(गीत) अब सत्ययुगका तिमी सुखका आशाको दिपक प्रज्वलित भइरहेका छन्। दियो निभ्यो भने दुःख नै दुःख हुन्छ। भगवानुवाच— तिमी सबै दुःख अब मेटिने छन्। अब तिमी अति सुखका दिनहरू आउँदैछन्। पुरुषार्थ गरेर बाबाबाट पूरा वर्सा लिनु छ। जति अहिले लिन्छौ, यसबाट बुझिन्छ हामी कल्प-कल्प यो वर्सा पाउने अधिकारी बन्छौ। हरेकले सम्झदै जानेछन्— मैले कस-कसलाई यो बाटो बताउँदै छु! बाबा भन्नुहुन्छ— पुण्यआत्मा नम्बरवन सूर्यवंशी बन्नु छ। अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु छ। प्रश्नावली आदि बोर्डमा जता-ततै लगाउनु पर्छ। एक बाबालाई सिद्ध गर्नु छ। उहाँ नै सबैका पिता हुनुहुन्छ। उहाँ पिताले ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण रच्नु हुन्छ। ब्राह्मणबाट तिमी देवता बन्छौ। शूद्र थियौ, अहिले छौ ब्राह्मण। ब्राह्मण हुन् चोटी, फेरि हुन् देवता। चढ्तीकला तिमी ब्राह्मणहरूको हुन्छ। तिमी ब्राह्मण ब्राह्मणीहरूले विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ।

पाउ र शिरको बाजोली खेलद्वारा दुवैको संगम हुन जान्छ। कति राम्रो सँग सम्झाउनुहुन्छ। विनाश भयो, फेरि बुझिन्छ हाम्रो राजधानी स्थापना भयो। फेरि तिमी सबैले शरीर छोडेर अमरलोकमा जान्छौ। यो मृत्युलोक हो।

(गीत) जबदेखि प्यार भएको छ। यसको यो अर्थ होइन— पहिले प्यार गर्नेहरूले उच्च पद पाउँछन् र नयाँ प्यार गर्नेहरूले कम पद पाउँछन्। होइन, सारा आधार पुरुषार्थमा छ। देखिन्छ— धेरै पुरानाहरू भन्दा नयाँ तीक्ष्ण जान्छन् किनकि हेर्छन् बाँकी समय बिलकुल थोरै छ त्यसैले मेहनत गर्न लाग्छन्। प्वाइन्टहरू पनि सहजै मिल्दै जान्छन्। बाबाको परिचय दिएर सम्झाएर भन— गीताको भगवान् को? शिव वा कृष्ण? उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता, उनी हुन् रचना। त्यसैले अवश्य रचयितालाई भगवान् भनिन्छ नि। तिमीले सिद्ध गरेर बताउँछौ यज्ञ जप तप शास्त्र आदि पढेर तल उत्रिँदै आयौं। भगवानुवाच भनेर सम्झायौ भने कसैलाई रीस उठ्दैन। आधा कल्प भक्ति चल्छ। भक्ति हो रात। उत्रिने कला, चढ्तीकला। सबैलाई सद्गतिमा आउनु छ गति हुँदै। यो सम्झाउनु पर्छ। बिलकुल साधारण तरिकाले सम्झायौ भने धेरै खुशी हुन्छ। बाबाले हामीलाई यस्तो बनाउनु हुन्छ। अहिले आत्मालाई पँखेटा मिलेको छ। आत्मा जुन भारी छ त्यो हल्का बन्छ। देहको भान छुट्नाले तिमी हल्का हुन्छौ। बाबाको यादमा तिमी जति नै पैदल हिँड थकावट हुँदैन। यो युक्तिहरू पनि बताइन्छ। शरीरको भान छुट्नाले हावा जस्तै उडिरहन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देह-अभिमान वश कहिल्यै रिसाउनु हुँदैन। साकारद्वारा बाबाको मत लिनु पर्छ। एक परमात्मा प्रियतमको सच्चा प्रियतमा बन्नु छ।
- २) घरबार सम्हाल्दै राजर्षि बनेर रहनु छ। सुखधाममा जाने पूरा आशा राखेर पुरुषार्थमा सम्पूर्ण भावना राख्नु छ।

वरदानः— ज्ञान जलमा पौडिने र उच्च स्थितिमा उड्ने होलीहंस भव

जसरी हंस सदा पानीमा पौडिन्छन् पनि र उड्छन् पनि, त्यस्तै तिमी सच्चा होलीहंस बच्चाहरूले उड्ने र पौडिन जानेका छौ? ज्ञान मनन गर्नु अर्थात् ज्ञान अमृत वा ज्ञान जलमा पौडिनु र उड्नु अर्थात् उच्च स्थितिमा रहनु। यस्ता ज्ञान मनन गर्ने वा उच्च स्थितिमा रहने होलीहंस कहिल्यै पनि निराश हुन सक्दैनन्। उनीहरू बितेकोलाई बिन्दु लगाएर, किन, कसरीको जालदेखि मुक्त भएर उड्छन् र उडाइरहन्छन्।

स्लोगनः— मणि बनेर बाबाको मस्तकको बीचमा चम्किनेवाला नै मस्तकमणि हुन्।